

Sally seglar i Grekland del 2

I en första del har vi beskrivit hur vi seglar från Italien, runt Peloponnesos ut i Kykladerna och sedan motsols i Egeiska havet upp till de nordligaste öarna. I denna del beskriver vi andra halvan av vår resa.

Halkidiki

Vi får en fin halvvindebog från Limnos över till Athos "Det Heliga Berget", en marmorklippa med en topp på 2 033 meter. Det är knappt 40 sjömil över och man ser berget tydligt hela vägen. Eftersom vi har kvinna ombord måste vi segla minst en sjömil från land och klostren på den autonoma halvön.

Vi klarar oss från fallvindar under de höga bergen och kan segla in i fjorden mellan de två nordligaste fingrarna i Halkidiki. Under kvällen råder lugnet i den fina viken Ftelies på Ammouliani. Nästa morgon vid tiotiden brakar det loss. Massa små hyrbåtar och andra motorbåtar kommer farandes och stranden befolkas även från landsidan. Det blir liv och rörelse – ganska kul tycker vi.

Vi seglar runt Ammouliani i lagom vindar ned till sydostudden och grundflaket där vi ankrar med mindre än en halv meter till godo under kölen. På eftermiddagen seglar vi vidare, nu till södra sidan av fjorden och ön Diaporos. Här ankrar vi i en djup vik som närmast påminner om en insjö med lövträd längs stränderna.

Vi får en långsam, trevlig segling runt Diaporos i en skärgård som påminner om våra med granitklippor och grönska. Så går vi ut ur fjorden. Halvvägs ned till udden får vi lite lagom vind och kan kryssa i sydosten runt hörnet på Sithoniahalvön till Koufoviken där vi lägger ankrar i en av Greklands mest skyddade hamnar. Middag på en av fiskrestaurangerna i hamnen.

Vi går upp i gryningen igen. Planen är att gå de knappa 60 sjömil österut till, Efstratios, en mindre ö mitt i havet. Ön ska vara jättefin och vi hade gärna velat segla dit men vind emot och hög sjö gjorde att vi ändrar oss. Vi skulle kommit sent fram och hamnen har bara skyddad plats för tre båtar. Vi kände inte för en öppen och gungig ankring. I stället föll vi av och slörade ned till Sporaderna.

Sporaderna

Vår först hamn blir Kyra Panagia i naturreservat som innefattar de nordligaste, obebodda öarna. Lugnt och skyddat för alla vindar men lite grumligt vatten. Reservatet är skapat för att bli skydda den utrotningshotade munksälen. Sälen är skygg och vi såg ingen. Däremot hade vi besök av delfiner på seglingen ned.

Återigen fin segling i lagom medvind söderut mot den nordligaste befolkade ön, Alonissos. Vi kikar in i den lilla hamnen Steni Vala men tycker det är för tidigt. Går i stället till en liten vik på sydvästsidan Stefani (ön bredvid) för lunch och bad innan vi går tillbaka till Alonissos, nu till Tzorzis viken. Viken är öppen mot öster och farleden utanför. När vinden dör framåt kvällen lägger sig Sally tvärs sjön och gungar. För första gången sedan Sverige kommer vårt akterankare till användning. Vi backar ned 15 meter och släpper det och tar sedan in på huvudankaret igen. Vipps ligger vi nästan stilla med stäven mot vågorna.

Bleke ned längs Alonissos till sundet mot Skopelos där det kommer lite vind. Sedan dör vinden igen. Det blir en kik på Skopelos fina stad innan vi går vidare längs nordostkusten. Här, på en klippa utanför kusten, ligger den lilla kyrkan som användes i Mamma Mia filmerna. Det är fortfarande kav lugnt och vi lägger ut 25 m kätting på 20 m djup medan vi tar oss en simtur under den höga klippan. Vattnet är så klart att vi ser ankaret på botten.

Vi vaknar av att det gungar obekvämt i Loutraki/Glossa och lämnar raskt hamnen. Kör motor över till Skiathos med dinge på släp och dåligt sjöstuvat. Det är inte ofta vi släpar vår gummidinge; dels för att det bromsar, dels för att det sliter på dingen men framför allt för att det kan vara en säkerhetsrisk om det skulle blåsa upp eller vi behöver manövrera på ett trångt ställe.

Skiathos fina stad ligger i en skyddad vik. Vi går in men det är fullt både vid kajen och på pontonbrygga. Driver i bleket, äter frukost, fixar dinge och sjöstuvning i förhoppning att någon morgontidig båt ska lämna och ger oss en plats men icke. Det märks att det är augusti och mycket charterbåtar ute. Sporaderna är populära och lättseglade vatten. Vår plan är att undvika "chartertäta områden" och nästa fristad hoppas vi finna i Volosbukten och vattnen innanför Evia (Euboia), Greklands näst största ö.

Evia

Det blir en fin kryss i svaga vindar upp längs Skiathos sydvästsida och sedan in mot fastlandet. Så kommer sjöbrisen och vi får plattläns in i Trikiri sundet där vi viker lite norrut och går in i till Ahilio. Lite obehagligt med en hamn som ligger på läland när vi länsar in i 8-10 m/s. Vi rullar in focken för att det inte ska gå så fort och hoppas vinden ska minska.

Det funkar, när vi kommer in i hamnen blåser det bara en lätt bris och vi har inga problem att lägga till. Här finns till och med moringlinor. 10 Euro inklusive el och vatten, ett humant pris för en bra kajplats. Våra vänner som ligger på Sardinien betalade 150 samma natt – utan el. Grekland är bra! Ahilio visar sig vara en mysig liten by med mest Grekiska turister/semesterfirare. Trevlig stämning och mycket humana priser på restaurangerna. Det märks att vi är vid fastlandet nu. Sjöbris på dagarna och stackmoln in över bergen. Varmt på eftermiddagarna, tur att det finns en fin liten badplats med sötvattendusck på lagom gångavstånd.

Vi lämnar Ahilio i en fin nordostlig bris. Rakt emot men det svalkar skönt och Sally seglare snabbt och högt på det smula vattnet. Vi hade tänkt oss nedåt sundet men när vinden dör strax innan udden ändrar vi oss och går i mycket svag vind norrut. Volos är en av Greklands största hamnar och efter en stund tutar ett stort fraktfartyg på oss. Vi får köra tio minuter för att ta oss ur farleden och alla är glada och nöjda.

I bleke badar vi kring båten mitt i sundet innan vinden kommer. Långsam segling igen upp till Palaio Trikeri. Strax nordost om samhället finns en fin vik med olivlundar. Här ligger vi bra med ankaret på ca 10 m djup och två linor i land. Riktigt bra vatten och snorkling med ett rikt och varierande fiskliv som vi inte sett sedan naturreservatet Asinara vid Sardinien. Vi trivs så bra att vi stannar i tre nätter. Från viken går en fin promenadväg in till samhället, middagen på restaurangen är bland det godaste och mest prisvärda vi ätit i Grekland.

Vi lämnar Volosbukten och länsar västerut i sundet mellan fastlandet och Evia. Runt Evias nordväststude rinner strömmen med över två knop. Vi motorseglar för att komma runt och hålla fart i det relativt oroliga vattnet i sundet mellan Evia och Manolia. I efterhand har vi hört av Grekiska seglare att det ska vara jättestort att ankra vid Manolia. Synd att vi inte visste...

Går till den lilla hamnen i Limni med plats för 4-5 båtar där vi backar in innanför vågbrytaren. Limni visar sig vara en riktig liten pärla. Ganska lugnt med grekiska familjer på semester och barn och ungdomar i alla åldrar som cyklar omkring och leker på kajor och stränder. Bra butiker för proviantering och humana priser på restaurangerna. Drygt hälften jämfört med de mer välkända orterna med utländska turister.

Vi seglar vidare söderut mot Chalkida den smalaste delen av sundet mellan Evia och fastlandet, här kan strömmen rinna med upp till 6 knop. Vi har tur och kommer fram vid slackvatten och kan förtöja längs en nyrenoverad pir i lä för strömmen. Bron öppnar en gång per dygn runt vid slackvatten nattetid men är stängd för reparation i minst tre dagar. Vi kör 4 sjömil norrut till fiskehamnen i Nea Artaki där vi sedan ligger och svettas i värmen, 30 grader på natten och 36-38 grader i skuggan på dagen. Som tur är finns det en liten badstrand (med sötvattendusch) precis utanför hamnpiren.

Fem dygn försenade kommer vi till slut igenom bron i Chalkida. Strax efter två på natten öppnades den och vid tretiden hade vi ankrat på södra sidan och kunde gå och lägga oss. Frisk nordostlig vind ger bra fart med revat storsegel och fock söderut nästa dag. Vi går in i den fina och skyddade lilla viken vid Bouffalo (Voufalo). Där får vi hjälp av en av tavernorna att köra några tvättmaskiner vittvätt som sedan fladdrat friskt i vindbyarna som kommer ned från bergen – men de torkar fort.

Det går undan när vi i medvind och medström följer Evias sydostkust. Nästan skärgårdssegling innanför öar och skär längs kusten ned till den fina Vasilikoviken på södra Megalonisos. Så bra ankarbotten som här har vi inte haft på länge. Det ligger ganska många båtar i viken men längst in, på drygt fyra meters vatten, finns det plats för oss.

Vidare mot Kap Soumion på fastlandet där Poseidons tempel står högt upp på udden och har gjort så i snart 2 500 år. I alla tider har sjöfarare sökt lä här för vinden och inväntat bra väder för vidare seglats ut i Egeiska havet. Inte konstigt att man då tagit sig upp på den ca 70 m höga klippan för att se ut över havet och för att be gudarna om hjälp. Naturligtvis går vi upp till templet och även vi sänder en tanke till Poseidon om hjälp på färden för oss och våra seglarvänner.

Saroniska havet

Vi har planerat att segla ut lite i de östligaste Kykladerna men kan konstatera att det blåser rejält där ute. Vi seglar söder ut med revad stor och fock, slör och 7 knop över grund. Det här går ju bra tänkte vi men det varar en timme sedan växlade riktning och styrka. Strax efter halv sju kan vi lägga ankar i de stora viken Porto Helio där vi får en trevlig kväll i goda vänners lag.

Det blir en lång och bitvis hård kryss mot frisk nordost tillbaka. Som väntat lugnar sig både sjö och vind när vi närmar oss den smala Poroskanalen. Vi går till en ankarplats väster om staden. Från Poros går vi norrut för att runda halvön Methanon. Därifrån

österut till Korfos som är den hamn som ligger närmast Korintkanalen, 16 sjömil bort. I Korfos förtöjer vi med aktern mot kaj utanför Papa Georges restaurang.

Korintkanalen och Korintviken

Vi lämnar kajen vid halv sju då det börjat ljusna. Vi vill kunna gå igenom kanalen i rimlig tid så att vi hinner segla ut en bit i Korintviken innan kvällen. Kanalen är så smal att man går i konvoj åt ett håll i taget. Korintkanalen är nog bland de dyraste kanalerna i världen, nästan 2 000 kr för att gå de drygt tre sjömil. Tyvärr blir vår väntan lång innan vi får gå igenom.

Efter att ha rundat udden Meankavi, som delar östra Korintviken, seglar vi i svaga vindar nordost in i norra viken. Här ligger Alkionidhes öarna mitt i viken. Där fanns tidigare ett kloster men nu är de i stort sett obebodda. Vi ankrar i bra sandbotten vid Zoodhokos. Det blåser över 10 m/s och ankringsplatsen känns lite utsatt men ankaret sitter bra i sand. Här ligger vi ensamma utanför en fin strand i en fantastisk omgivning med höga berg längs Korintvikens stränder.

Vi får en snabb och omväxlande segling västerut mellan de höga bergen. Först hård nordostlig bris. Vi ångade på med upp till åtta knop i halv vinden med rev i både stor och försegel. Efter en timme dör vinden plötslig för att sedan komma frisk från söder i några timmar innan ett snabbt omslag till frisk nordost. När vi sedan kommer in under bergen i viken mot Itea får vi hårda fallvindar. Tuff segling med fullt ställ. När de går upp i kulingstyrka kapitulerar vi och revar.

Itea har en fin hamn och härifrån går buss till Delfi som vi tar klockan sju nästa morgon. I nya Delfi går vi uppåt från busshållplatsen. Det visar sig vara ett lyckokast. Drygt hundra (höjd)meter ovanför landsvägen kan vi äta medhavd frukost med fantastisk utsikt. Sedan får vi gå ned igen för att hitta ingången till ruinerna.

Antika Delfi, världen centrum/mitt om man ska tro de gamla grekerna, var en upplevelse. Stort och väldigt välordnat med bra information. Här fanns det berömda oraklet med sina präster. Tyvärr var hon inte kvar så vi kunde inte fråga om råd om vår fortsatta segling. Vi får nöja oss med att ha St Nicolaus, sjömannens skyddshelgon, ombord och hoppas att Poseidon hörsammade vår önskan om en säker seglats.

Vi lämnar Itea i förvirrande vindar under de höga bergen. Väl ute i Korintviken får vi måttlig sydvind och fin segling i några timmar till Trizonia med sin ofärdiga marina som varit en populär gratishamn för lågbudgetseglare. Nu har den rustats upp och drivs som en kommunal hamn med sedvanlig låg avgift. Det lilla samhället blev en positiv överraskning. Över ön går ett antal iordningställda (och delvis skyltade) promenadvägar. Nu, när solen går upp lite senare, hinner det inte bli så varmt på morgonen så vi har börjat ta promenader före frukost.

Läns från Trizonia och ut ur Korintviken. Efter några timmar kommer vi till den mäktiga bron. Även om vi vet att vi kommer att gå under med god marginal är det alltid lika spännande. Denna gång späddes spänningen på av en charterkatamaran som seglade fram och tillbaka mindre än hundra meter framför oss. För första gången fick vi användning för vårt signalhorn till annat än mist signaler.

En bit efter bron släpper vinden och vi sträcker nordväst ut mot Messolonghi. Staden ligger vid en lagun i ett gammalt floddelta, nästan tre sjömil in från havet. Mycket

märkligt att segla under höga berg som vi är vana vid och samtidigt se träd dyka upp långt ut i vattnet. När vi närmas oss ser vi även de låga öar de står på. Vi kör in kanalen och förtöjer i marinan. Det har stormat mycket kring staden och marinan men nu verkar allt funka bra. Med bra tvättstuga och vattenslang på bryggan blir såväl sängkläder som Sally rena. Vi går 3,5 km till bra butiker för proviantering Taxin tillbaka med alla varor kostar 4 Euro, det var den värd.

Åter i Joniska havet

Nu sluter sig cirkeln, vi är nästan tillbaka där vi började vår Grekiska seglats i våras och ser vi fram emot att få segla norrut i Joniska havet. Det gäller att utnyttja vindarna som sommartid följer ett ganska regelbundet mönster. Svaga till måttliga mellan nord och ost (natt och morgonbris). Sedan omslag till sydväst på förmiddagen, fortfarande svaga. Sedan kommer det som ibland kallas "lägga till vinden". Vid tretiden börjar det blåsa frisk nordväst, ibland hård och den håller i sig till solnedgången.

Vi seglar först väster ut, i nordvind, sedan norrut, i sydvästvind. Vi ser en fiskodling ganska långt ut men en röd boj som vi förmodar att vi ska runda. Men, efter att ha seglat mor bojen ett tag ser vi att den sakta rör på sig och långt framför kämpar en lite båt för full maskin. Vi faller av och går nedanför. Viken vid Petalas är stor och väl skyddad med god ankarbotten på 4-6 m djup. Hit hittar inte charterbåtarna så det blir lugnt och skönt på kvällen.

Vi går mot lummiga Itaka och när vi vid lunchtid kommer in i Kioni finns det en ledig plats vid kajen - perfekt. Vi blir kvar i den fina lilla byn, tar morgonpromenad, badad utanför piren och simmar länge med snorklarna och tittat på fiskar. När det sedan blir riktigt varmt så sitter vi mest i skuggan i sittbrunnen. Promenad strax innan solnedgång innan middag. Det finns sämre sätt att leva sina dagar på.

Trevligt med bageri som öppnar tidigt så att man kan få färskt bröd innan man seglar norrut. Vi länsar upp i sundet mellan Lefkas och Meganisi med god fart. När vi sedan rundar Skorprios, ön Onassis ägde i många år, dör vinden fullständigt. Det blir motorgång mot Palairos där vi har stämt träff med en gammal arbetskamrat. Han seglar ensam och flyttar sig inte så ofta. Vid bryggan ligger också en annan svensk ensamseglare som seglat här nere i 35 år. Vi äter middag tillsammans och får en trevlig kväll med gamla och nya bekanta och "Gubbarna" har flera bra tips om hamnar norröver som vi suger i oss.

Vi går vidare till Lefkas där vi lägger till vid stadskajen medan vi provianterar för kommande seglingar. Bron över kanalen norr om Lefkas är en märklig skapelse, en pråm med klaffar som flyttas undan en gång i timmen. Vi kommer igenom strax efter tio och kan sedan sträcka med lite slack i Code 0 och storsegel nordväst ut. Under två timmar gör vi bra fart – sedan dör vinden. Senare kryss i lagom eftermiddagsbris till Mongonisi, en fin och skyddad vik på Paxos sydöstra del. Här ankrar vi bland många andra båtar. Trots att det nu är september, och inte högsäsong längre, ser vi mycket båtar på havet och alla platser vid bryggan i viken är upptagna vid halvsextiden.

Nästa dag kan vi i sakta fart köra genom det trånga sundet vid Paxos huvudort Giaos. Trångt och grunt, lite läskigt att tydligt se botten. En fin stad med många förtöjningsmöjligheter i sundet. Sedan fortsatte vi upp till Lakka, viken på norra ändan av ön. Här är ganska grunt med sandbotten och turkost vatten. En populär vik för både seglare och dagsutflykter och ett trevlig litet samhälle. För oss förstörs nöjet

av att det är så mycket folk och båtar. Natten blir gungig av all dingetrafik in på småtimmarna och sedan fiskebåtarna som går ut tidigt.

Mavros Notos är en liten ö vid fastlandet ungefär vid Korfus sydspets. Här ligger vi fint med ankare i norra viken i Sand Bar Bay med två linor i land. Jättefin strand innanför oss. Som vanligt nära större orter är det många mindre båtar över dagen men när solen sänker sig lägger sig friden. Vi ligger kvar och njuter av livet och alla fiskarna. Det är 27 grader i vattnet så man kan simma länge utan att bli kall. Solen värmer fortfarande rejält men det blir inte olidligt hett i skuggan längre (28-30 grader) och nätterna är betydligt svalare än i Korintviken. I morse stod termometern på 22 grader.

För första gången på sex månaders gång vi sedan hela vägen för motor till Korfu och Mandraki marina under det gamla fortet. Ganska turistisk stad med fina gamla hus och gott öl brygger de på Korfu. Det märks att vi är i en stad med mycket utländska turister, dubbla priset mot vad vi är vana vid. Vi går upp i den gamla fästningen på morgonen. Från flaggmasten på toppen har man fantastisk utsikt över sundet och Korfu.

Tillbaka på båten kastar vi loss och seglar sedan 4 sjömil norrut. Långsam läns för bara storen i svag vind. Vi har med både en liten regnskur och förmiddagsfika innan vi kom fram till Gouvion där vi ankrar utanför viken. Vi har sett fram emot att träffa vännerna på Second Life och det blev ett kärt återseende.

Vi går vidare norrut längs Korfus ostkust till Stefano. Längst in i viken ligger ett litet samhälle med butiker och restauranger. Färskt bröd finns att få på morgonen. Promenad längs den fina kuststigen som går norrut och runt Korfus NO udde. Nu går vi inte så långt utan vänder efter några vikar. Här är vi mycket nära Albanien, sundet är en dryg sjömil brett, och man får passa sig så att inte mobiltelefonen kopplar om till dyra Albanska nät.

Vårt ankare släpper i en vindby, något vi aldrig upplevt tidigare, och båten börjar dragga med god fart. Vi kastar oss på startknappen för att inte gå på båten akter om oss. Allt går bra och vi kör mot vinden och tar upp ankaret. Det visar sig vara fullt med sjögräs, fisknät och annat skräp. Det är lurig botten här med ganska lös lera och mycket sjögräs. Vi hade känt i går att det var lite osäkert grepp och vi fick ankra om en gång. När vi sedan dök på ankaret såg det ganska bra ut, det verkade ligga väl nedgrävt. Men det låg på sidan på ett sätt som vi inte är vana vid, det borde vi tagit som ett varningstecken. Nu sitter det ordentligt, nedgrävt djupt i leran på rätt sätt så vi kan sova gott.

Vi hade tänkt segla ut till öarna NV om Korfu men det blåser lite för mycket från Adriatiska havet. Stefano blir vår nordligaste hamn i Joniska havet. När vi lämnar Grekland ska vi gå till Malta och det känns logiskt att först segla ned längs kusten men så är det inte. Oavsett varifrån man lämnar mellan Norra Korfu och Peloponesos så är det ca 320 sjömil.

Vi vänder och går en bit söder ut i väntan på väderfönster och går sista dagen till den lilla marinan i Sivota på fastlandet. Här kan vi dricka vår sista Mythos, förbereda överfarten och sova gott. Vi seglar sedan direkt till Malta, en resa SV ut på tre dygn och 350 sjömil– men det är en annan historia.